

L O R A
L I P M A N

OPEKOTINE

Preveo
Nikola Pajvančić

■ Laguna ■

Naslov originala

Laura Lippman

SUNBURN

Copyright © 2018 by Laura Lippman

All rights reserved.

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*En i Majklu
Zato što u stvarnom životu
navijam za srećan kraj*

PRVI DEO

DIM

11. jun 1995.

Belvil u Delaveru

P ažnju su mu pre svega privukla ramena izgorela na suncu. Ružičasta su i ljušte se. Ceni da su opekotine stare dva dana. Izgorela je u petak, juče je bolelo na dodir a danas svrbi i pecka i teško je ne dodirivati, ne opipavati, što ona i sada nekako odsutno čini. Koža je počela da zarasta, uskoro ta uzana ramena neće više biti toliko osetljiva. Zašto bi jedna ridokosa žena koja je odavno prevalila tridesetu tako neiskusno pogrešila?

I zašto je ona uopšte *ovde*, na toj barskoj stolici, šezdeset kilometara od mora, u gradu gde se stranci retko zaustavljaju u nedelju uveče? Belvil je mesto kroz koje ljudi samo prolaze, a uskoro više neće ni to. Gradi se velika obilaznica tako da saobraćaj do plaže neće morati da mili kroz Glavnu ulicu. Dok je dolazio, video je građevinske mašine, kako miruju u nedelju. Mesta kao što je ovaj bar-restoran *Haj-ho* verovatno će ostati i bez ovo malo gostiju.

Haj-ho. Je li to možda greška? Da nije ime trebalo da bude *Hej-ho*? I ako jeste, je li to zbog sedam patuljaka,

koji se vraćaju kući nakon dana provedenog u rudniku, ili zbog Usamljenog Rendžera, koji jaše u pravcu zalaska sunca? Ni jedno ni drugo ne deluje logično za takvo mesto.

Ništa ovde ne deluje logično.

Ramena su joj mršava, šiljasta, toliko skupljena da ga podsećaju na krila. Prednji deo njene ružičasto-žute letnje haljine u priličnoj je suprotnosti sa njima, pun i zaokrugljen. Drži se kao da ne želi da privuče pažnju muškaraca, bar ne večeras. Spređa, mora da primeti dok seda na barsku stolicu, nije toliko ružičasta. Deliće kože koji se vidi ispod relativno visokog okovratnika haljine jedva da je preplanuo. Isto važi i za njene obraze. Početak je juna i zbog povetarca je lako zaboraviti koliko je sunce već jako. Očigledno ne voli da bude razgolićena, nosila je jednodelni kupaći, tako da se ispod tih ramena crvenilo verovatno spušta gotovo preko celih leđa. Juče bi pritisak prstiju na tim mestima ostavio bele tragove.

Pita se da li ona tu nekoga čeka, nekoga ko će utrljati balsam u mesta koja sama ne može da dohvati. To bi ga začudilo. Više bi ga, doduše, iznenadilo da je spremna da ode s nekim neznancem, ali ga ni jedno ni drugo ne bi šokiralo. Jeste, izgleda nekako uštogljeno, ali baš takve umeju da budu opasne.

Jedno je sigurno: ona nešto smeri. Ne može se poreći da on ima instinkt za te stvari.

On ne kreće punom snagom. Nije on takav. Ne mora da bude takav, ako to ne zvuči previše oholo. To je prosto činjenica: on liči na Barbinog Kena, kada bi Ken bio preplanuo preko čitave godine. Visok je i mišićav, pravilnih crta lica, svetlih očiju, tamne kose. Žene uvek pretpostavljaju

da Ken želi Barbi, ali on više voli mršave i pomalo nesigurne žene. U slobodno vreme voli da lovi jelene. Lukom i strelom. Ide u šume zapadnog Merilenda, gde može da provede čitav dan sedeći na drvetu, čekajući i uživajući. Tom Peti tu nije bio u pravu. Čekanje nije ono najteže. Čekanje može biti prelepo, raskošno, puno mogućnosti. U detinjstvu, dok je odrastao u okolini San Franciska, njegovi roditelji, avangardni bitnici, pustili su ga da učestvuje u istraživanju na Stenfordu gde mu je rečeno da petnaest minuta sedi u sobi sa čokoladicom. Dobiće dve ako tu jednu ne pojede dok čeka. Pitao je: *Koliko treba da sedim da dobijem tri?* Nasmejali su se.

Tek je sa dvadesetak godina saznao da je bio deo nekakvog istraživanja koje je pokušavalo da odredi postoji li međuuslovljenost između uspeha i sposobnosti deteta da kontroliše želju za trenutnom gratifikacijom. I dalje misli da je nije bilo fer što eksperiment nije postavljen tako da dete dobije tri čokoladice ako čeka dvostruko duže od ostalih.

Ostavio je dve barske stolice između njih, ne želi da je pritiska, ali se postarao da ona čuje kada je naručio čašu vina. To joj je privuklo pažnju, što u takvom lokalnu neko traži vino, a ne pivo. To i jeste bila ideja, da privuče njenu pažnju. Ona ne progovara, ali pogleda iskosa kada on pita plavu šankericu kakva vina služe. Ne gnjavi oko izbora, koji se svodi na crno i belo. Bukvalno: „Imamo crno i belo.“ Nije ni trepnuo kada mu je crno sipala hladno. Ne petnaest stepeni po preporuci somelijera, već hladno, pravo iz frižidera. Otpija gutljaj, poziva šankericu nazad, i kaže, veoma učtivo: „Znaš šta, platiću ovo, nema problema,

ali nešto nije po mom ukusu. Daj mi jedno pivo.“ Gleda koja imaju na točenje. „Gus ajlend?“

Još jedan hitri pokret njenih očiju u stranu, pa se onda vraća svom piću – ono je boje jantara, s ledom. Ona noćas ne ide nigde daleko. On gleda svoje piće i glasno kaže, kao da se obraća samom sebi: „Kakav to folirant naručuje crno vino u krčmi u Belvilu u Delaveru?“

„Ne znam“, kaže ona ne gledajući ga. „Kakav si ti to folirant?“

„Običan.“ Ili su mu tako govorile njegove bivše – jedna supruga s kojom je proveo pet godina, možda sedam-osam devojaka, što mu deluje kao pristojan broj za muškarca od trideset osam godina. „Ti si odavde?“

„Definiši *odavde*.“ Ona ne igra, već se povlači.

„Živiš ovde?“

„Sada živim.“

„Te opekotine od sunca – samo sam pomislio da si došla na dan ili dva na plažu, pa se vraćaš u Baltimor ili Vašington.“

„Ne. Ovde živim.“

Primećuje trzaj iznenađenja na šankeričinom licu.

„Od kada?“

„Od sada.“

Šala, pomišlja on. Niko ne svrati na piće u nepoznatom gradu i onda odluči da tu živi. Ne u ovom gradu. Nije ona došla u Tuskeni ili Oaksaku, dva mesta koja on dobro poznaje i gde može da zamisli čoveka kako kaže: *Da, ovde ću se skrasiti*. Ona se nalazi u Belvilu u Delaveru, sa oronulom, žalosnom Glavnom ulicom, u gradiću od jedva dve hiljade duša, okruženom kukuruznim poljima i farmama

pilića. Možda ovde nekoga poznaje? Šankerica se sasvim sigurno ne ponaša prema njoj kao da je meštanka, pa čak ni moguća buduća meštanka. Za šankericu, plavu i prsatu, sa pažljivo održavanim preplanulim tenom, riđokosa je komad nameštaja. Šankerica je, međutim, zainteresovana za njega, pokušava da provali je li on samo u prolazu ili će se zadržati.

A to još nije rešeno.

„Javi ako želiš da ti neko pokaže lokalne atrakcije“, kaže mu šankerica i namiguje. „Trajaće čitavih pet minuta.“

Od šankerica i konobarica koje tako otvoreno flertuju hvata ga blaga nervoza. Dovoljno je već intimno što čoveku donose hranu ili pivo.

Ostavlja obe žene na miru, pije pivo, gleda neizbežnu utakmicu *Oriolsa* na neizbežnom televizoru s neizbežnim smetnjama. Tim je ponovo dobar, ili je bar bolji nego pre. Kada od trećeg pića riđokose ostane samo pola centimetra, on plaća, izlazi bez pozdrava, odlazi do svog kamioneta na šljunkovitom parkingu i sedi u mraku. Ne krije se, zato što nema boljeg načina da te nađu nego da pokušaš da se kriješ.

Riđokosa izlazi deset minuta kasnije. Prelazi put i ide ka starinskom motelu kakve zovu auto-moteli. Ovome je ime *Veli vju*, mada nema ni doline a ni pogleda. *Haj-ho, Veli vju*, Glavna ulica – kao da je čitavo ovo mesto sačinjeno od ostataka drugih gradova.

On čeka petnaest minuta, onda ulazi u malu kancelariju i pita ima li slobodnih soba, uprkos velikom crvenom natpisu SLOBODNE SOBE koji prekriva izlog.

„Koliko noći?“, pita recepcioner, tridesetogodišnjak sa tanušnim vratom.

„Ne znam još tačno. Mogu da vam dam kreditnu karticu, ako treba.“

„Čudno. Vi ste druga osoba danas koja traži otvoren najam.“

Ne mora da pita ko je bila prva. Kaže sebi da će pričljivi recepcioner biti pričljiv i kad je reč o njemu.

„Treba vam moja kartica?“

„Može i gotovina. Ako rezervišete nedelju dana, možemo da vam damo sobu za dvesta pedeset. Između ponedeljka i petka nemamo mnogo gostiju. Ali, znate, nema kuhinjice, nema frižidera. Morate da jedete negde napolju ili da donosite stvari koje se neće kvariti.“ Dodaje: „Ako sobarica vidi kvarljive namirnice, javiće mi. Neću mrave i bubašvabe.“

„Mogu li da u sobi držim kuler?“

„Samo ako ne curi.“

On daje kreditnu karticu.

„Mogu da vam ponudim povoljniju cenu ako platite u gotovom“, kaže tip i nakašljava se. „Dvesta dvadeset dolara.“

Recepcioner očigledno ima neku šemu, sigurno se ugrađuje u plaćanje u gotovom, ali šta njega briga? On može da opstane veoma dugo u motelu gde soba košta 220 dolara nedeljno, čak i ako nema frižider i rešo.

Pita se koliko dugo može da opstane ona.

Ona izlazi iz sobe broj pet u vedro, vrelo jutro, neobično vrelo za to doba godine, baš kao što je bio i vikend na moru, ali ju je tamo bar morskog povetarac malo hladio. Ljudi su govorili da je to prava sreća, što je dan tako vruć početkom juna, kada je voda previše hladna za sve sem za decu. Ni škola se još nije završila, redovi ispred najpopularnijih restorana nisu bili preterano dugi. *Sreća*, govorili su stalno ljudi, kao da sami sebe žele da ubede u to. *Sreća. Kakva sreća.*

Ima li ičeg tužnijeg od jadnika koji govore sebi da ih prati sreća? I ona je nekada bila takva, ali više nije. Sada jasno kaže šta je šta, i to počevši od same sebe.

Kada je Greg krenuo da spominje vikend na plaži, ona je zamislila iznajmljenu kuću u Rehobotu ili Djuiju. Možda ne baš na samoj plaži, ali bar istočno od auto-puta.

Pa, bar jesu bili blizu plaže. Ali u Fenviku, na zalivskoj strani, a kuća je bila betonska dvospratnica sa četiri stančića, praktično garsonjere. Jedna velika pravougaona soba za njih i Džani, spojena kuhinja, kupatilo samo sa

tuš-kabinom, bez kade. I mravi. Crne vijugave kolone mrava na sve strane.

„Samo je to bilo slobodno, u tako kratkom roku.“ Ona je u glavi prepravila tu rečenicu. *Samo je to bilo slobodno, u tako kratkom roku, ako si stipsa.* Sigurno je postojao neki bolji smeštaj na delaverskoj obali, pa čak i ako se traži u poslednjem trenutku.

Džani nije mogla da zaspi osim ako u sobi ne vlada potpuni mrak. Zato je dugo ostajala budna, do devet ili deset, pošto bi inače morali da legnu zajedno u osam i da onda leže u mraku bez dodirivanja. Prve noći, negde oko dva, Greg je nešto pokušao. Pre možda godinu ili dve, to bi bilo seksi, da pokušaju da to urade tiho u mraku. Međutim, njoj ništa na Gregu odavno nije bilo seksi.

„Ne, ne, ne, probudiće se.“

„Mogli bismo da joj damo malo benadrila.“

To ju je nateralo da se zamisli, da se zapita da li će promeniti plan, ali ne, morala je da nastavi. Sutradan ga je pitala da li bi stvarno to uradio, da li bi dao Džani benadril. On je tvrdio da se samo šalio. Rešila je da mu veruje. Da mu ne veruje, morala bi da ostane. A nikako nije mogla da ostane.

To je bilo u nedelju. Preko kupaćeg kostima obukla je tanušnu belu košulju, ali joj je čak i ona nadraživala ramena. Skupila se pod kišobranom i drhtala kao da joj je hladno. To ume da se desi kada čovek opasno izgori, desi se da oseti jezu. Greg se igrao u talasima sa Džani. On je bio dobar s njom. Nije lagala sebe oko toga. Stvarno je bio dobar, dovoljno dobar, onoliko dobar koliko je njoj bilo neophodno.

Otišli su na promenade, onu manju kod Rehobota, koja je bolja za malu decu kao Džani od one u Oušen sitiju. Greg je pokušao da osvoji za Džani najvećeg plišanog pandu, ali nijednom nije uspeo da dobije ništa više od utešne nagrade. Što ne izračunaš, želela je da mu kaže. Za dvadeset dolara koje je potrošio na gađanje malih meta iz vodenog pištolja i bacanje alki mogao je da Džani kupi nešto mnogo veće.

U nedelju ih je gledala kako prave zamak od peska. Negde oko jedanaest rekla je da je sunce počelo da joj smeta i da ide nazad u kuću. U kuću, ha. U sobu. Na auto-putu je bila gužva, tako da joj je trebala čitava večnost da ga pređe. Presvukla se u letnju haljinu, spakovala torbu s točkovima i napisala poruku, da je ostavi uz poruku koju je već ranije spremila. Brinula se šta će se desiti ako ne ostavi poruku. Poruke su u svakom slučaju bile više za Džani nego za GREGA.

Odvukla je torbu niz stepenice pa na ivicu puta, hodala petsto metara do granice sa Merilendom, gde je namerala da sedne u lokalni autobus do stanice *Grejhaunda* u Oušen sitiju. Onda će se zaputiti u Baltimor, mada neće moći da ostane dugo. Tamo bi je previše lako našli, ponašanje bi joj postalo predvidljivo.

Neki stariji čovek u kamilaku ponudio je da je odbaci do Vašingtona i ona je rekla što da ne. Onda je počeo da joj se nabacuje, njegovi žalosni stari prsti šunjali su se ka njenim kolenima, nalik na nekakvog reumatičnog pauka, i ona je rekla: „Ovde hoću da izađem.“ To je bio Belvil. **JEDAN OD DESET NAJBOLJIH MALIH GRADOVA U AMERICI**, pisalo je na sjajnom, relativno novom znaku.

Sada, pošto vidi Belvil na blistavom jutarnjem suncu, pita se kakvi su drugih devet.

Nije daleko odmakla. Greg će poruku videti oko podneva, kada budu ušli da ručaju. Verovatno ga je više uznemirilo što im nije napravila sendviče ili postavila sto. On nju nije voleo i ona nije volela njega. Jednom nogom je već zakoračio napolje. Ostavio bi je, našao stan. Nikada ne bi plaćao izdržavanje deteta, bar ne bez beskonačne gnjavaže. Ona bi čak možda morala i da se zaposli. Pa zašto onda da se ne zaposli a da njemu ostavi Džani, da vidi kako je to biti roditelj s punim radnim vremenom? On je neće zarobiti.

Ako ste bar kratko proveli u zatvoru, ne želite da se osećate sputano.

Šta dalje? Razmišljala je ona o mnogo čemu, ali nije sve smislila. Morala je da zaradi nešto novca, dovoljno da na jesen ode na zapad. Pretpostavljala je da će to uraditi u Vašingtonu, ali će možda ovde biti lakše.

Ovde će je svakako mnogo teže naći.

Ide u sam grad, glavnom ulicom. Koja se zove Glavna ulica. Tu su kafić, bakalnica koja se zove *Langlijeva bakalnica*, dobrotvorna prodavnica starih stvari, cvećara. Većina lokala je, međutim, prazna i sudeći po izgledu odavno napuštena.

Okreće se i vraća ka motelu i baru koji je sinoć odabrala kada je rekla čoveku koji ju je povezao da stane. *Haj-ho*. Sigurno bi trebalo da je *Hej-ho*?

Onaj čovek juče u baru opasno je dobro izgledao, bio je baš njen tip, mada je to sad ne zanima. Svejedno, iznenadila se, pa se čak malo i uvredila, što je tako lako odustao.

Iznenada se, niotkuda, pojavljuje auto i ona nervozno uzmiče. Ipak, sada je još prerano da je neko traži a sem toga nije protivzakonito ostaviti porodicu na plaži. Ona se čudi što više žena tako ne postupa. Ideju je našla u knjizi koju je pročitala pre dva meseca. Dobro, nije je zapravo pročitala, a bekstvo je planirala već neko vreme. Ali svi su o tome pričali kao da je nekakva fantazija. *Da samo znate, želela je da kaže svojim komšijama sa Avenije Kentaki. Da samo znate šta znači nešto ostaviti, koliko je snage za to potrebno.*

Novac. Ima ga malo. Treba joj još.

Onaj tip sinoć – sigurna je da mu se dopala. Ali nije želela da opet ponovi istu grešku. Imala je dovoljno novca za dve-tri nedelje. Leto se bliži, verovatno još ima sezonskih poslova. Pita se kada će Greg pogledati račune i videti koliko je novca prebacila sa zajedničkog štednog računa u toj poslednjoj nedelji pre „letovanja“. Polovinu, a na toliko je i imala pravo.

On će se više razbesneti zbog novca nego zbog toga što je otišla. *Bar je Džani prilično lako dete za čuvanje,* želi da mu kaže. Zamisli da je drugačije. Ne može. Greg ne može ništa da zamisli. Život se odvija kao što Greg očekuje. Čak ga ni iznenađenja – Džani, njihov brak – ne iznenađuju. I ona je nekada bila takva osoba. Ali više nije i neće nikada biti.

Pošto se vratila u motel, vidi tipa iz bara kako se oslonio na dovratak sobe broj tri. Možda je posredi samo slučajnost. Svako ima svoj život, svakome se nešto dešava. Pogrešno je misliti da se sve vrti oko tebe, sve vreme.

„Zdravo“, kaže on. On je od onih tipova kojima je dovoljna samo jedna reč. *Zdravo*. Izgleda dobro na jedan neutralan način i verovatno misli da je to dovoljno. Verovatno je i bilo dovoljno s većinom žena. Ona mrda prstima, kao da pozdravlja, ali drži ruku pored tela, kao da on nije vredan truda da je digne.

On kaže: „Koliko dugo ostaješ ovde?“

„Koga zanima?“

„Svakog muškarca u gradu, čini mi se.“

Veoma predvidljivo. A nije čak ni istina. Ona ima jednu verziju sebe koja privlači muške poglede, ali ju je privremeno, a možda i zauvek, isključila. Zbog nje je imala samo nevolje.

„Ja sam Adam Bosk“, kaže on. „Kao kruška, samo sa 'k' umesto 'c'.“

„Ja sam Pink Ledi“, kaže ona. „Kao jabuka.“*

„Misliš da ćemo se slagati, ja kruška, a ti jabuka?“

„Ljudi kažu da nas ne treba mešati.“

Onda prolazi pored njega i ulazi u svoju sobu.

Izlazi ponovo tek pošto je sunce zašlo, što znači da je već pola devet. Neki ljudi bi možda poludeli da sede u motel-skoj sobi, bez ičega za jelo sem kikiriki-putera i slanih krepera koje je našla u torbici. Hrana za mame. Greg će sada morati da nauči takve trikove. Džani je lako dete dok

* *Bosc* – sorta kruške; *Pink lady* (ružičasta dama) – sorta jabuke.
(Prim. prev.)

ne ogladni, ali kada se to desi, svašta je u stanju da izvede. Ona uživa u tišini, u novom osećanju da nikome nije potrebna, da je ničiji glasovi ne dozivaju, da ništa ne treba očistiti, skuvati ili oprati. Nije čak ni uključila televizor, nego samo leži na krevetu i uranja u tišinu.

Pošto je prešla ulicu, a ogromno i crveno sunce tone iza kukuruza, javlja joj se da će on biti tu, gospodin Kruška. I jeste. Ona pazi da ne sedne odmah pored njega.

„Šta ćeš da popiješ?“, pita on.

„Koliko ti novca imaš?“

On se smeje. Uvek misle da se ona šali. Greg je to mislio, očigledno. Volela bi da može da kaže: *Obrati pažnju. Još ti nisam ni rekla kako se zovem, ali ti govorim ko sam, do čega mi je stalo.*

Kao da joj čita misli, on pita: „Kako se zoveš, Pink Ledi? Mada nećeš još dugo biti roze. Ispod tih opekotina se već vidi lepa braon boja. Nisam znao da riđokosi mogu tako da pocrne.“

Kako se ona zove? Koje ime da upotrebi?

„Poli Kostelo“, kaže.

Džani se budi i plačući traži majku. Njoj su tek tri godine. Ne može da shvati šta se desilo. I Greg jedva da shvata. Ona traži od Grega da ponovo pročitao poruku, kao da će se možda promeniti otkako ju je pročitao sinoć i juče za ručkom i juče ujutru i prethodne noći. Poruka se zaista menja. On svaki put kad je čita nešto malo doda. Jedno dodatno: „Volim te, Džani.“ Onda, sledeći put: „Volim te najviše na svetu.“ Kasnije misli da nije loša ideja da doda i: „Budi dobra sa tatom. Ovo će njemu još teže pasti.“

Polina je otišla pre samo dva dana, a poruka je već izgužvana i izlizana. Džani je drži na licu, stavlja je između obraza i plišane mace, kada ide da spava. Na spavanje odlazi u suzama, budi se u suzama. Između je muče košmari zbog kojih grca, ječi i stenje, ali se ipak ne budi. Greg se, međutim, zbog njih budi.

Kakva to žena može da ostavi svoju porodicu? Greg zna kakva. Žena s kojom se smuvao pre četiri godine u baru baš zato što je zračila tom energijom divlje mačke. Trebalo

je da Polina bude dobra za zezanje i ništa više. Grebala je, ujedala, bila je spremna za bilo šta, bilo gde, bilo kada.

Onda je, usred njihove letnje šeme, piškila na štapić i u krugu se pojavio plus, ali je to jednako mogao da bude i krst, a on razapet na njemu. Jer ispostavilo se da je ona sve vreme zapravo dobra devojka. Dovoljno dobra da i ne pomišlja na abortus. To ga je baš iznenadilo. Plus, napunila je trideset jednu i mislila je da joj je to možda poslednja prilika da zatrudni. Možda je to bio znak? Nešto kao sudbinski?

Brzo su se venčali. U početku nije bilo tako loše. Mnogo toga se dešavalo. Ona je rekla da ne želi svadbu zato što nema nikog svog, svadba bi je samo rastužila, da njena strana crkve bude prazna, pa su se zato venčali u sudnici i novac koji bi potrošili na svadbu potrošili su na medeni mesec na Jamajci, u jednom od onih ol-inkluziv letovališta. Nije bilo skupo, zato što je bila poslednja nedelja oktobra, sam kraj sezone uragana.

Onda su tražili dovoljno veliku kuću pošto će ih uskoro biti troje pa im se posrećilo što su našli jednu veoma povoljnu blizu parka Hering ran, udobnu ciglenu kućicu, vrlo pristojnu, na kojoj su još stajali starinska drvenarija i ukrasna prozorska okna. Rodila se Džani. Oboma im je bila prvo dete, ali je Polina ostala smirena dok je on potpuno pukao. Sad kad o tome razmisli, možda je to bio prvi znak da nešto s njom nije u redu. Koja bi to žena bila toliko smirena dok se bavi prvom bebom? U to doba je mislio da to znači kako je ona rođena da bude majka, ali je možda to bio dokaz da je nešto sasvim suprotno. Ona je daleka, hladna, staratelj a ne roditelj.

Pošto se Džani rodila, seks se proredio ali je i dalje bio dovoljno dobar da on besni što ga nema češće. Rekla je da ako želi da mu ona posveti više pažnje, mora da pomaže po kući. On nije tako vaspitan. Greg je odrastao bez oca i njegova majka je radila prekovremeno, i u kući van nje, da bi on dobro znao kakva su mu prava kao muškarca. Polina nije čak ni radila. Zašto je *ona* toliko umorna?

Kada je Džani napunila dve godine, Polina je i dalje bila umorna, a sve se istrošilo i nije više delovalo novo – brak, kuća, beba, ona. Nije bilo ničega da im odvrati pažnju od činjenice da se oni prosto ne sviđaju jedno drugom. A ipak je seks i dalje bio dobar. Sad mu se činilo da je ona seks doživljavala kao svoj posao, posao koji voli. Dok je slušao kolege na poslu, isprva se osećao samozadovoljno, pošto njima nije bilo tako. Ali sada je znao da je to još jedan znak da ona nije normalna. Kada žena jednom postane majka, ne bi trebalo da bude takva. Polina je bila prljava, prljava ženska. Nije bila stvorena da bude majka, supruga. Kako mu je to promaklo?

Onda je Polina počela – to je bilo teško priznati, čak i samom sebi – Polina je počela da ga udara. Za vreme. To je počelo kada ju je on malo ispljeskao, ne snažno, čisto iz zezanja, da bude malo pikantnije. Ona je potpuno nesrazmerno zauriala, pokušala je da ga izgrebe.

Ali kada se smirila, pitala je da li on želi da oseti kako je to. On to nije želeo, ali nije hteo ni da ispadne slabić. Ona ga je ošamarila. Bolelo je, ali nije hteo da kaže koliko da ona ne bi ispala čvršća od njega. Naravno, on se bio uzdržavao, nije koristio svu snagu zato što bi to bilo

pogrešno, dok se ona nije nimalo uzdržavala. Peklo je. Bolelo je. Bilo je uzbudljivo.

Onda su se, nekako, pre dva meseca, otrovne svađe njihovog svakodnevnog života prelile u seks i čak ni seks više nije bio zabavan. Imao je jednu koleginicu, Mendi, sa kojom je išao na ručak, koja ga je slušala i razumela. Počeo je da se duže zadržava na poslu pod izgovorom da radi prekovremeno. Imali su mnogo slučajeva refinansiranja, tako da je zvučalo uverljivo. Onda se vraćao kući Polini, iz koje je kipteo taj neobjašnjivi bes.

Počeo je da svraća u bar u kome je upoznao Polinu i da, ponekad bi otišao s nekom drugom ženskom na parking. Seks nikada nije bio toliko dobar kao sa Polinom na početku, ali jeste bio bolji od onoga što su imali sada, što je bilo manje-više ništa.

Predložio je to letovanje na plaži kao jednu poslednju porodičnu akciju, da vidi mogu li da nađu put nazad. Predstavio je najam malog apartmana kao deo plana – da svi budu zajedno, velika i srećna porodica. Međutim, negde duboko, već je razmišljao o odlasku. Mama će ga primiti, na mamu je uvek mogao da računa.

A sada je ona otišla i ostavila ga sa detetom. Ostavila je drugu poruku za njega, koju je sakrio od Džani. Ta poruka je bila hladna i poslovna. I to otkucana, što je značilo da ju je napisala još pre nego što su stigli na more. Verovatno ju je otkucala u biblioteci, gde su imali kompjutere.

Javiću ti kakvi su mi planovi što pre. Znam da hoćeš razvod, zato hajde da bude brz i bezbolan. Za sada je najbolje da Džani ostane kod tebe, u kući i sa rasporedom na koje je navikla. Zvaću pošto se sredim.

A sada je utorak, poslednji dan njihovog „odmora“. Poslednjih četrdeset osam sati je pregurao kao da je kraj tog odmora neka vrsta cilja. Ne može da veruje koliko je teško starati se o detetu non-stop, mada je rekao sebi da je to zato što nisu u sopstvenoj kući, gde su im sve stvari. Sada, dok se pakuje za povratak, uviđa da će život prosto nastaviti da ide dalje, da će ga kod kuće čekati još više problema. Ko će da čuva dete? On voli Džani, ali pobogu, ne može da bude samohrani otac.

Ako se poslednjeg dana u apartmanu zadrže jedan jedini minut posle 11, platiće penale od 125 dolara, bez obzira na to što je utorak. Džani je želela da provedu još jedno jutro na plaži, ali onda Greg ne bi mogao da ih spakuje i da dovoljno očisti apartman da bi im vratili depozit. Džani čitavo jutro bez prekida kuka i pokazuje istinski talenat da pravi svinjac gde god je on upravo počistio – gazi u gomilu prašine, ostavlja lepljive otiske na uređajima, stolovima, zidovima. Izlaze samo nekoliko minuta pre roka, u 10.57 po satu pored kreveta.

Okrenuo se da proverí pozadi dok isparkirava i vidi Džani u dečjem sedištu, kako pritiska onu prokletu poruku na obraz. Te tamne kovrdže, maslinasta put, svetle oči – ona uopšte ne liči na majku. Da nije bio u bolnici kada se Džani rodila, da nije bio tu tokom trudnoće, počeo bi da se pita može li žena nekako da odglumi da je dobila dete. Džani je od prvog dana potpuno ličila na njega. „To ti je dejstvo evolucije“, rekla mu je Polina. „Da bebe ne liče na očeve, oni bi ih odbacili. Kako bude rasla, više će ličiti na nas oboje.“ Pa, sada su prošle tri godine i devojčica u sedištu i dalje izgleda kao njegova ženska verzija. Kada bi

stavili njihove fotografije iz detinjstva jednu pored druge, pomislili bi da su blizanci. Na njenom licu nema ni traga njene majke.

Polina mu neće utrapiti to dete. Ima da je nađe, i da je natera da se ponaša kako treba. Trebalo bi on da ode, da počne novi život.

„Kurva“, kaže sebi u bradu.

„Šta, tata?“

„Ništa.“

Tri kilometra dalje prebrzo skreće levo na državni put 26 i kratka daska za surf koju je vezao na krov spada. Svi oko njega mu trube, kao da je on hteo da se to desi. Da može, ostavio bi dasku pored puta, ali tako ne bi bio ništa bolji *od nje*. Zaustavlja auto i sve sređuje i onda uspeva da se nekako uključi u saobraćaj u pravcu zapada, iznenađujuće gust za utorak u junu. O gospode bože, upao je u pogrebnu povorku, izgleda da sahranjuju najpopularnijeg čoveka u Betani Biču, u koloni je koliko, dvadeset, trideset automobila. I tu nevolju dodaje na sve duži spisak stvari za koje je ona kriva. Upropastila mu je život. Ili je bar probala da ga upropasti. Naći će je on, i nateraće je da ispuni svoje obaveze, nateraće je da plati.

Priseća se prvog šamara, pošto joj je to dozvolio, kako su mu gotovo potekle suze na oči, koliko je bio snažan. Kao da je veoma dugo čekala da ga tako ošamari.

Na samom početku svog prvog braka – njega stvarno ne želi da se priseća – Poli bi se toliko razbesnela na muža da bi iskočila iz automobila. Isprva samo pred znakom stop ili na semaforu. Na kraju je počela da iskače i kada bi usporavao. Nikada brže od deset ili petnaest kilometara na sat, obično na parkingu, ali je opasnost tog čina opijala, posebno ako bi rešila da iskoči i pokuša da se dočeka na obe noge na pločniku. Nikada se ne bi otkotrljala, nikada ne bi izgrebala ruke. Želela je da on vidi kako ona skače, okreće se i ide u drugom pravcu, da zna da ne može tako okretno da je prati.

A opet, oboje su znali da će se ona kad-tad vratiti kući.

Zašto nije mogla da iz tog braka izađe jednako lako kao što je iskakala iz auta? Delom zbog novca, naravno. Povratak kući peške nije koštao ništa, sem batina. Da bi otišla, trebao joj je novac. Odlazak je zahtevao plan. Skok iz automobila bio je nešto suprotno od plana. To je bio trenutak pun mogućnosti. *Nisam zarobljena. Vraćam ti se kad i ako ja želim.* Laž, koju je govorila samo sebi, ali u to

doba izuzetno važna laž. Laž koju je napokon pretvorila u istinu, ali je za to trebalo mnogo vremena. Vremena i novca. Sve što vredi imati zahteva vreme i novac.

Kad smo već kod toga – prešla je put i ušla u *Haj-ho* nešto posle četiri. Dovoljno je rano da bude mirno, nije toliko rano da ona deluje nepouzdanost. Čovek koga je nekada poznavala, koji je za sebe mislio da je istinski mudrac, voleo je da kaže: *Ako ti se sviđaju slonovi, radi u cirkusu. Ako voliš malu decu, nađi posao gde ćeš biti u njihovoj blizini. U školi, izviđačima, obdaništu. Pijanci vole da rade u barovima.* Poli je već tri uzastopne noći ćaskala sa šankericom, uspostavljala je vezu, sve vreme ignorišući tipa koji je odseo u istom motelu kao ona. Gospodin Broj Tri, tako ga zove, iako zna njegovo ime. Načula ga je kako govori šankERICI da mu je u kamionetu otišla klipnjača, ali namerava da nastavi dalje, kad mu stigne rezervna.

„Ima li izgleda da vam ovde treba još neko?“, pita Poli šankericu.

„Možda s pola radnog vremena“, kaže ova. „Vikendom i uveče nam treba konobarica da pomogne oko narudžbi iz kuhinje. Ali ako tražiš posao, bolje idi na istok, na more. Tamo preko leta nikad nema dovoljno radnika, a neko uvek ne uspe da istrpi ritam, turiste. A i bolje se plaća.“

„Pa što onda ti ne radiš tamo?“ Poli vadi svoju paklicu cigareta i gura je ka ženi, koja uzima jednu. ŠankERICA je onako rumeno lepuškasta ali većito smrdi na cigare i često odlazi na parking, na puš-pauzu. A Poli je jedna od onih retkih ljudi koji mogu i da puše i da ne puše.

„Sat vremena vožnje mi je prosto predaleko. Da živim u Sifordu ili Dagsboru, možda – ali odavde ne mogu. Mrzim da noću vozim po ovim putevima. Klinci prebrzo uleću u krivine, starci su prespori, stalno ima zastoja. Bolje ovako da zaradim taman koliko treba čitave godine, da izbegavam turiste. Oni ionako daju slab bakšiš. Svi su samo u prolazu.“

Poli rešava da prečuje kako je ova upravo rekla da se na moru bolje plaća.

„Koliko bih mogla da zaradim, s pola radnog vremena?“

„Četiri večeri nedeljno, ako je jedno veče za vikend? Možda dvesta dolara, uglavnom u gotovini. Ali to je ako si dobra. Jesi li dobra?“

„Mislim da jesam.“

„Da znaš, meni ne bi smetalo da imam dužu klupu. Volela bih da ponekad imam neki slobodan vikend. Ali to šef mora da odluči.“

„Šta ako moram da radim na crno?“

Šankerica je usitnila očima. „A zašto bi ti to htela?“

„Nije stvar da li bih ja htela. Nego da li *moram*.“

„Neko te traži?“

„Ne zbog nečega što sam ja skrivila. Ali – ako me nađu, da, moglo bi da bude svašta.“ Osmehuje se. „Nisam ja prva žena koja je pogrešila u životu, razumeš.“

Nemoj previše da govoriš i ljudi će sami popuniti praznine, obično u tvoju korist. Poli se pojavila niotkuda, živi u motelskoj sobi koju iznajmljuje na nedelju. Ima izbledelu modricu na bradi. To ju je zapravo Džani slučajno udarila glavom, ali svi koji je vide znaju samo da ima ljubičasto-zelenu senku na desnoj strani lica. Sada je

dodiruje, odsutno, pa brzo sklanja ruku, kao da ne želi da na to privlači pažnju. Čudno, dodirivanje modrice je gotovo kao dodirivanje Džani, kao oni bebeći mirisi. *Ovako je najbolje, podseća sebe. Sve ovo je da bi Džani bilo bolje na duge staze.*

„Razgovaraću sa šefom. On se zove Kasimo, ali ga mi iza leđa zovemo Kasper, a pred njim gospodin Kas.“

„Kasper?“

„Beo je kao duh. Ja sam inače Ket.“

„Drago mi je, Ket.“

Ket odlazi u kuhinju i ne vraća se. Vreme prolazi. Pet minuta, deset. Ulaze dva starija čoveka. Poli ih je i ranije tu viđala, kako piju najjeftinije točeno pivo. Odlazi iza šanka, sipa pivo, zapisuje račun na salveti. Ti tipovi stalno piju na rečku, u to je prilično sigurna.

Šankerica se vraća sa šefom i zatiču Poli iza šanka. Ne sviđa im se ta njena nametljivost, ali se ne ljute koliko bi mogli. Pokazala je inicijativu.

„Znači, spremna si da počneš?“, pita Kasimo/Kasper. Gospodin Kas. On je stvarno beo, modrobeo; koža mu gotovo sija, mada nije albino. Nikada nije videla toliko bledeg čoveka koji nije albino. „Na primer odmah?“

„Samo sam htela da pomognem. Znam da ovi momci ne vole da čekaju.“

„Stvarno? Šta još znaš o njima?“ To pita Ket.

„Ono je Maks a ono je Ernest.“ Poli pokazuje braodom. „Vikendom dolaze oko pet ali radnim danom vole da počnu pre vesti u pet. Piju 'nati bo'. Mnogo pričaju o politici. I o narandžastom agensu i DDT-ju. Kažu da je hrana imala bolji ukus kad je bila dozvoljena upotreba

DDT-ja, tako da mislim da je jedan od njih penzionisani pilot poljoprivrednog aviona, a možda je samo radio u hemijskoj industriji. Takođe su me, gospodine Kase, upozorili da u fioci držite pištolj, tako da bi mi bolje bilo da iz kase ne fali ni jedan jedini dolar.“

Matori alkosi se cerekaju, klimaju glavom a gospodin Kas je očaran zato što mu se obratila po nadimku. Ona se muškarcima uvek sviđa, kada reši da se potruđi. Ket više ne deluje toliko srdačno. Poli će morati da na to pripazi. Njoj žene nisu potrebne, zato mora da se potruđi da se sa njima sprijatelji. Ženama se nikada nije sviđala. Ženama se čini da im ona predstavlja pretnju, što je glupost. Ona nikada ne bi otela muškarca nekoj drugoj ženi, čak i ne priželjkuje toliku mušku pažnju. Problem je u tome što kada neki muškarac želi nju, obično ne odustaje. Muškarci je zamaraju. Počne tako što se sažali na njih, a na kraju sažaljeva samu sebe.

„Kada možeš da počneš?“, pita gospodin Kas.

„Kada sam vam potrebna?“

„Hajde odmah, da vidimo kako ti ide.“

Pošto je gospodin Broj Tri ušao, između njih ima više prostora nego pre, deli ih širina šanka umesto dve ili tri barske stolice. Ona jasno vidi da na to nije računao. Ali sada ona mora da razgovara sa njim, da udovoljava njegovom spokojnom ne baš flertu, zato što od toga zavisi gde će ona spavati, šta će jesti. Bakšiš. Mnogo toga moraš da progutaš zarad dobrog bakšiša. Već je počela da lista lokalne *Male oglase*, u potrazi za jeftinim mestom za život. Danas je išla da vidi veliki stan iznad zatvorene papirnice na Glavnoj. Mogla bi da ovamo dolazi peške, mada to nije

prijatna šetnja, dobar deo je pored prometnog puta sa uzanim ivičnjakom. Stan nije ništa posebno, ali je ogroman i košta samo trista dolara mesečno. Dopada joj se ideja da ima te dve velike prazne sobe samo za sebe. Ne bi ih napunila nameštajem čak i da može.

Naginje se preko šanka. Maks i Ernest su već ispalili neizbežne duhovitosti kako mora da pazi da joj nešto ne ispadne, ha-ha-ha. Čudno, kako je smršala, mada su joj grudi ostale iste veličine. Ali to što njene grudi ne izgledaju kao da pripadaju njenom telu ne znači ni da pripadaju čitavom svetu. Svaki put kada se zaposli kao konobarica, zaklinje se da je to poslednji put. Ipak, to joj dobro ide i voli da na kraju smene nosi kući gotovinu. Ništa bolje od gotovine.

„Znači, ostaćeš neko vreme ovde?“, pita gospodin Broj Tri. Adam, prvi čovek, samo što je ovaj s kruškom, a ne s jabukom.

„Za sada.“

„I dalje ćeš živeti u motelu?“

„Verovatno neću.“

„Nedostajaćeš nam.“

„Dolaziću u posetu. Ako me pozoveš.“

Ona čeka da on prihvati sugestiju, nagoveštaj upitnika. Kaže sebi da se dovoljno dosađuje pa možda i prihvati njegovo neizbežno nabacivanje. Završiće s nekim u ovom gradu, pa što da to ne bude taj Adam. Teško je osloboditi se te navike, gravitiranja ka zaštitniku, iako nikada nije našla baš onog pravog. Ona je kao Zlatokosa – prvi je bio previše grub, drugi previše slab. Ali zar nije treći uvek

onaj pravi? Sem, naravno, ako ga ne slomiš, kao stolicu Malog Medveda.

U mislima već sedi na ivici Adamovog kreveta, pije burbon i kolu iz plastične čaše, tegli se, izvija leđa, dodiruje njegovu nadlanicu. Muškarci su tako jednostavni.

On je ne poziva.

Ma nek se jebe.

Mada, ipak, na kraju sa njom.

Kada je Poli Pink Ledi nagovestila da je možda zanimaju da je on pozove kod sebe, Adam je preterano reagovao tako što nije reagovao. Glumi da je glup i da ne razume, ali to neće moći da glumi dugo. Možda bi trebalo da je pusti da dođe. Ne moraš da spavaš sa zгодnom ženom samo zato što ona svrati u tvoju hotelsku sobu na piće posle posla. Nije to nikakav zakon.

Mada ova ne poštuje nikakve zakone i pravila. Zato je on ovde. A i upozorili su ga. *Ona će spavati s tobom ako joj se dovoljno približiš. Takva je ona.*

Rešio je da ne pita zašto je klijent toliko siguran u to.

A opet, ta Poli ne radi uvek ono što se od nje očekuje. Ko bi mogao da predvidi da će zbrisati usred odmora na moru, da će tek tako ostaviti muža i kćerku? Plan je bio da u Fenviku uspostavi kontakt s mužem, da se zbliže, da postanu drugari. *O, znači ti živiš u Baltimoru? A gde tačno? I ja sam na severoistočnoj strani.* Plan je bio saznati šta muž zna. I vidi ti to, muž nije znao baš ništa. Adam se iznenadio kada je ona u nedelju ujutru otišla sa plaže, popela se u kuću i spakovala.

Samo – sigurno je naslutio da se nešto sprema, zato što je i on otišao s plaže, pa je posmatrao kuću i video je kako izlazi i kako vuče torbu pored puta, pa onda uskače u kola onog tipa. Onda ju je pratio sa diskretne udaljenosti.

Srećom, sa plaže na zapad vode samo dva puta, 50 i 404, i gotovo svi koji odlaze sa Delaverskih plaža voze putem 404. Kada je izašla u Belvilu, izašao je i on. Dobro je što uvek u kamionetu ima spreman mali kofer sa najosnovnijim stvarima. Naravno, sutra je morao da se odveze u Fenvik i da se tamo odjavi iz motela, da uzme ostatak svojih stvari i da rizikuje da će ona u međuvremenu produžiti negde dalje. Ipak je bila tamo kada se vratio, visila je u baru *Haj-ho*.

Sada je našla posao u tom baru i manje-više se sama pozvala u njegov krevet, a on je načinio pogrešan potez. Sada je ona besna na njega.

Šta on može da uradi? Nastavlja da dolazi u bar, nastavlja da priča kao da je njegov kamionet nekakav jebeni maserati koji ne može tek tako da se popravi čak ni u velikom gradu Solzberiju. Ona mu sipa pivo uz minimum komentara. Više pažnje posvećuje dvojici matoraca, a oni jedva da daju neki bakšiš. Njeno odbijanje nije očigledno; previše je velika profesionalka da otkači redovnog gosta. Samo ga *neutralizuje*. To je savršena reč. On je nevidljiv, puka silueta svog bivšeg ja, ispija pivo, ostavlja pristojan bakšiš na kraju večeri. Preteran bakšiš bi bio greška, bez obzira na to što novac nije njegov. Ona ga ignoriše, on ignoriše to što ga ona ignoriše. Naporno je i mnogo manje zabavno od sporog plesa približavanja kada su bili na istoj strani šanka. Zbog toga pomišlja na japanski horor film

koji je gledao kao dete, koji kao da niko drugi ne pamti. Povremeno ga opisuje ljudima, ali mu je jasno da niko ne zna o čemu priča. Postavka je bila ista kao u *Mehuru ubici*, samo što je ovde ulicama Tokija tekla bujica vrele nuklearne tečnosti i ako te samo dodirne, gotovo, nema te više, u tren oka te pretvori u paru.

Koliko još on može da se zadrži ovde u Belvilu?

Sudbina se meša u obliku kartonske kutije paradajza san marcano koju je neko ostavio na mokrom. Kutija je zbog vlage oslabila pa se raspala. Konzerve ispadaju kuvaru na stopalo, koje je slabo zaštićeno u, zamislite, japankama. Nesrećnik bi možda preživeo slomljeni nožni prst, ali ne i posekotinu kažiprsta nožem koji je slučajno uhvatio u padu. Vlasnik – gospodin Kas, mada Adam još ne zna odakle mu nadimak – ističe znak da traži privremenu pomoć u kuhinji. Ket kaže da gazda ume da kuva, ako baš mora, ali radije ne bi, posebno leti. Teško je zamisliti kako on provodi dane, s obzirom na to koliko je bled.

I tako će ovaj zadatak spasti to što je Adam nekada posle škole radio u „Čika“ Klodovom restoranu u San Mateu, kao i to što je jedno vreme učio u CIA – Kulinarskom institutu Amerike, ne u špijunskoj agenciji. Takođe je proveo leto kuvajući na jahti jednog bogataša, ali mu instinkti govore da taj deo radne biografije ne spomene.

Gospodin Kas sklanja znak iz izloga posle pet minuta razgovora sa Adamom. Kaže da će on spremati skoro sve,

a Adam će samo da secka i pomaže, ali je on lenj čovek i već trećeg dana prepušta Adamu sav posao.

Gosti počinju da hvale hranu. Adam, koji ne sme da pretera, nagovara gospodina Kasa da nađe bolje dobavljače. Da mu dozvoli da koristi lokalnu robu kada je to moguće, mada je još rano za paradajz, kao i da potroši malo više za ono najbitnije, kao što su govedina i morski plodovi. Jeftina piletina je u redu; ljudi koji u takvom lokalnu naručuju sendviče s piletinom nemaju čulo ukusa. Sem toga, meštani retko naručuju piletinu. Adam ne može da odredi je li to zbog lojalnosti prema lokalnom Kivanisu*, koji pored puta vikendom pravi roštilj, ili zato što je to kraj odgajivača pilića. Kad prođete pored onih dugačkih, niskih kokošinjaca i udahnete – izgubite želju za piletinom, pa nek izvini gospodin Perdju**.

Promet raste, što je dobro za sve. Gospodinu Kasu uveće uglavnom trebaju obe konobarice, a za ručak jedna. Raste i bakšiš.

A sve vreme Adam je prema novoj šankerici „Poli Kostelo“ prijatan i profesionalan.

„Poli hoće kreker“, kaže on i mrda kesu krekeru pred njom, namerno glumi seljaka. Ona ne uzvraća osmehom. „Da li Poli nešto treba?“

„Ne“, odgovara ona.

Više ne razgovaraju, sem u skraćenicama oko narudžbi – Adam i Eva na splavu itd. Njihov prvi pravi razgovor

* *Kiwanis* – američko dobrotvorno društvo. (Prim. prev.)

** *Perdue farms* – veliki proizvođač piletine iz Merilenda, čiji se vlasnik Frenk Perdju lično pojavljivao u brojnim reklamama. (Prim. prev.)

počinje sa prepirkom oko bifteka. Gost naručuje srednje pečeni biftek, a onda se žali da je previše krvav.

„Tako izgleda srednje pečen“, kaže joj on, možda trun žustrije nego što situacija nalaže. „Srednji je malčice ružičast. Ako više nema ni nagoveštaja ružičastog, onda je srednje jako. Istinski krvav je više plav, možda plavičasto ljubičast.“

„Mušterija je uvek u pravu“, kaže ona.

„Ne veruješ ti u to.“

„Verujem da mušterija ostavlja bakšiš, a bakšiš je moja prava plata. Znači, gost je moj *istinski* šef.“

A ti nisi, govori mu ona. Kao malo dete: nisi mi ti šef.

„Ali ja sam ovde svakog dana. Tvoj gost će biti srećan samo koliko su moja jela dobra.“

„Jela su bila sranje pre nego što si ti došao. Biće sranje pošto odeš. Ne brinem ja zbog jela.“

„Znači, misliš da su moja jela dobra?“ Mora da se oseti bar malo polaskano.

„Nisam to rekla. Nisu grozna kao pre. Okej su. Otkud ja znam. Ja ne jedem meso.“

„Mogu da ti napravim lepu salatu.“

„Ne jedem salatu.“

„Ne jedeš meso, ne jedeš salatu. Pa šta onda jedeš?“

Ona se ne trudi da mu odgovori. „Slušaj, *molim te* malo ga dopeci. Zar je to toliko teško?“

„Samo sam to želeo da čujem. 'Molim te'. Zar je *to* toliko teško?“

Kuhinja se zatvara u pola deset, šank radi do jedanaest, ali Adam je manijak za čistoću i pomno riba šporet, treba mu veoma dugo da sve očisti i pripremi za sutra. Kada